

иѣкои мысли сѣ: *сила, смѣлость, живость, тѣнкость* и *простосердечіе*.

1) Мысльта бѣва *силна* (*forte*), когато прѣдставляван-
ный отъ нея предмѣтъ произвожда дълбоко впечатленіе. Та-
квози е Саллюстіево то изображение *Камиліа*, който бѣлъ
убитъ въ сраженіето противъ неговото отечество: « Него-
вото тѣло са намѣри между тѣлата на непріятелитъ му; на
лицето му бѣше еще напечатана онѣзи гордость, която са
виждаше на него въ живота му. »

Силна и плачевна мысль изразяватъ думытъ на единъ
баща, който оплаква прѣждеврѣмнената смѣрътъ на дѣщеря
си: « Оплаквамъ тѣзи, която мене трѣбаше да оплаче ! »

2) Мысльта бѣва *смѣла* (*hardie*), когато преставенный
отъ нея предмѣтъ са изобразява съ необыкновенны чѣрты
за ума. Тѣй на пр. у Гораціа сѣ описаны *грижытъ*. Ме-
жду другытъ забѣлжителни сѣ тѣзи стихове изъ неговата
Ода: « Грижытъ скачатъ подиръ насъ на мѣднодѣнны кора-
бы, и прищевкытъ тичатъ на чѣты слѣдъ насъ до край на
свѣта. » Туй което Русскый единъ поетъ изрекълъ въ
стихове :

« Заботы прыгаютъ за нами
На мѣнодонны корабли
И мчатся прихоти толпами
За нами въ слѣдъ на край земли. »

3) Мысльта бѣва *жива* (*vive*), когато прѣдметътъ са
изобразява въ ума съ една жива чѣрта. Титъ-Ливій напри-
мъ, като описва сраженіето на *Гораціевытъ* съ *Куриціи*,
говори за тѣзи три новы войскы ! « Вървѣтъ, вървѣтъ, ка-
то носѣтъ въ себеси мѣжеството на три голѣмы войскы. »
У Тацита четемъ, че Главкъ Каледонскый царь, като са го-
твилъ да са бѣе съ Римлянытъ, рѣчыта си къмъ войската
свършва съ тѣзи думы: « Като отивате на бой, *помыслете*